

„Edinost“

Izhaja štirikrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedelkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdaji na leto gl. 21.—
Za samo večerno izdajo 12.—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razmierno.
Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se oprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč., večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč., izven Trsta po 1 nvč., več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petlin. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravištvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravištvo, tiskarstvo in sprejemanje naročil v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Politično društvo „Edinost“

priredi

v nedeljo 20. avgusta 1899.

javen shod
v Barkovljah

z nastopnim dnevnim redom:

1. Nagovor predsednika.
2. Naše razmere in naše želje.
3. Kmetijske družbe po okolici in vlada.
4. Slučajnosti.

Shod se bo vršil v „Narodnem domu“ in se prične popoldne po blagoslovu.

Brzobjavna in telefonična poročila.
(Novejše vesti.)

Praga 15. Deželni poslanec Křeppek, ki je imel nedavno dvoboj s poslancem Wolfom, je odložil svoj mandat.

Pariz 15. Ob 6. uri zvečer je v ulici Valenciennes neka oseba, o kateri mislijo, da je anarhist, zakričal navzočim antisemitom: Doli z Jezuiti! Antisemiti so ga obkolili in mu grozili. Mož je potegnil samokres ter ranil tri osebe, eno nevarno. Napadalec se zaprli.

Petrograd 15. Državna banka je zvišala diskant na menice za tri mesece od 5 na $5\frac{1}{2}\%$ in na menice za 6 mesecev od 6 na $6\frac{1}{2}\%$.

Petrograd 15. »Državni vestnik« priobčuje okrožnico finančnega ministerstva, ki omenja tež-

koč, katere so se zadnji čas pojavile na ruski borzi, ter naglašajo, da je stanje državnih dohodkov in dohodkov državne banke najboljše, da se obrt vedno razvija in da so vesti o žetvi v obče zadovoljive; zaključuje torej, da ne more biti govora o kaki krizi na polju trgovine ali obrti.

Rim 15. Uradno je konstatirano, da je v Oportu bubonska kuga. Italijanska vlada hoče izdati stroge navedbe, da se kuga ne zanese z ladijami na italijanska tla.

Tromsø 15. Ribiška ladija »Cecilija« je dospela semkaj iz vzhodnega Grenlanda. Kapitan Naeseme pripoveduje, da je srečal pri otoku Sabini ob vzhodnem Grenlandu Nathorstovo ekspedicijo. Ista dosedaj ni našla nobene sledi o Andréju. Ekspedicija hoče nadaljevati svojo pot do Williamskega zaliva.

Rim 15. Danes je ostal papež v svojih prostorih ter odklonil vse sprejeme. Z ozirom na nenavadno vročino mu je zdravnik dr. Laponi odsvetoval vsako naporno delo, da bo o priliki svojega rojstnega dne (dne 20. t. m.) zamogel lažje sprejemati odposlance in zasebnike, ki mu pridejo čestitat.

Paris 15. Dosedaj niso dobili napadalec na Dreyfusovega branitelja Laborija. Mehanika Gallaisa, katerega so bili aretirali v postaji Le Mans, so morali zopet izpustiti, ker je dokazal, da ni bil tam, ob vpraševnem času.

Labori trpi velike bolečine. Zdravniki se bojijo, da je hrbtenica poškodovana. Bolnika se dosedaj ni lotila mrzlina.

Rennes 15. Med pričami, ki bi imele danes priti pred vojno sodišče, je tudi Guerin. Isti je se svojimi somišljeniki še vedno interniran v ulici Chabot, kjer hoče vstrajati do smrti.

— Vraga! Kje si pa bil?

— Ne bodi hud. Nocoj sem bil skoraj blazen. Nič nisem spal. V Stromovki sem se valjal po travi kakor kakšna žival, bil sem okoli sebe, grizel sem travo — da nisem sedaj popolnoma miren, bi mislil, da se mi je mešalo. No, ne govoriva o tem. Povedal sem ti samo, da mi odpustiš zamudo. Moja obleka je bila taka, — pa saj si lahko misliš, kakšna je morala biti. Moral sem se okopati in preobleči. V tem so se tudi misli uravnale in sedaj sem popolnoma miren. Moja kri je zopet hladna, povsem pravilno mi teče po žilah. Docela normalen sem. Poslušaj me torej: sedaj sem pripravljen, da jo vidim. Tudi da govorim žnjo. Hladno, mirno, a brez sovraštva ji povem, da ji vse odpustim, da hočem vse pozabiti in poslovim se.

— Ivan.

— Ne prigovarjaj. Ako bi ti vedel, kako sem trpel minolo noč, bi razumel moj ukrep. Tako čvrsto sem namenjen, storiti to in nič drugega, da me nobena moč več ne spreobrne. Drugače tudi ne more biti. Vsaka zveza med nama je nemogoča. Ni treba, da bi ti razkladal to. Kar se je zgodilo, ločuje naju nepreklicno — za vse čase. Torej — ne poskušaj me pregovarjati. Vse bi bilo zastoj. Pravim ti: taka noč je res čudna moč in kar se je porodilo v njej, je močno kakor jeklo in skale.

Govoril je z nekim nenavadnim, ne zelo trdim, a nekamo rezkim in tako odločnim glasom, da se Franjo res ni upal oporekati.

Celjski nemiri.

Celje, v dan sv. Klare 1899.

Natančno in obširno so poročali naši listi o celjskih nemirih v Celju tista dva dni, ko so se ondi zgledali češki popotniki. Zato tudi ne nameravam v teh vrsticah opisavati na dolgo in široko, kako je letelo kamenje na nas, kako so nemške kure nesle jajca na slovenske in češke glave, kako je celjska nemška sodrga, od germansko navdahnjenih akademikov in mestnih veljakov pa doli do raztrganih capinov in pobalinov — res krasna družba ta — tulila nad nami in piskala, rjula in besnela, vihteča svoje pesti in okovane palice, kazala nam osle in — vzlasti visoko olikane nemške dame — obračale nam hrbet in se tolkla po zadnjih delih germanskega telesasvojega (!!!). Tudi nečem vzbujati spomina na kri, ki je tekla vsled nemške surovosti, nasilnosti in brutalnosti, ki pa bi se ne bila nikdar pretočila, ako bi bili tukajšnji nemčurji v resnici tako v miru puščali Čehe in Slovence, kakor se lažejo po nemških listih.

Mi si hočemo temveč ogledati moralno stran zadnjih in poprejšnjih celjskih rabuk se strani tukajšnje nemške in pruske prešinjene svojati, premisliti hočemo, kaj je nazadnje pravi vzrok teh nemirov in v katerem oziru naj bi vendar edenkrat te huke in rabuke poučile tukajšnje in okoliške Slovence.

Najprvo: kakšno je celjsko nemštvo? Pravih Nemcev tu je bore malo. Nekoliko starih rodbin in pešice uradnikov, katere je vlada naglala semkaj iz vseh nemških strani: to tvori majhno število po rodu Nemcev. Toda tem se pridružuje neprimerno večje število slovenskih odpadnikov in renegatov. Praktični nagibi in ponaj-

— Ti si jo videl in menda si govoril žnjo. Seveda. Spominjam se. Hočeš li-ti aranžirati, da se vidiva?

— Hočem.

— Še danes, če je mogoče.

— Še danes. Takoj pojdem tja.

— Na svidenje!

— Na svidenje!

Franjo je odšel. Tako težko mu je bilo v duši, kakor bi mu bil umrl kak jako ljub človek. Ljuba je takoj opazila to. Medlo se je nasmehnila.

— Nisem mnogo upala, gospod Šterkel, torej me ne morete zelo razočarati. Ali ga ne morem videti?

— Da, on želi govoriti z Vami.

— Govoriti...?

En hip ji je vendar dih zastal. On — želi! Govoriti želi žnjo... A takoj je potlačila giblaj predzne nadeje.

— Dobro. In mi hoče povedati, da sva si poslej tuja.

— Da, je vzdihnil Franjo, da je komaj slišala.

— Hvala Vam. Več nisem pričakovala.

In kdaj?

— Ako Vam je všeč ob 3. uri popoldne v parku na trgu sv. Karla.

— Hvala. Dobro je tako.

(Zvršetek pride.)

P O D L I S T E K .

19

Ivan in Ljuba.

— Spisal Nekdo. —

Franjo je prišel v kavarno, kakor sta se bila domenila. Ivana še ni bilo tam.

— Gotovo je truden, pa spi dlje, nego po navadi. Pozno sva šla domov in on je bil vendar-le razburjen.

Naložil je pred-se kup dnevnikov in drugih političnih časopisov ter začel čitati.

Ivana še ni bilo.

— Hm. hm. Malo čudno je to vendar. Tako dolgo spati mu vendar ni navada.

Nabral je še nekoliko leposlovnih in znanstvenih časnikov. Čital je poezije, strokovne članke, novelete, črtice.

Ivana ni bilo.

— No. Kaj pa je te? Kaj ga res ne bo?

Vznemiril se je.

— Pa to vendar ni mogoče. Tudi če je res noče videti, bi mi vsaj prišel povedat. Morda je pozabil. Ali pa se je zmotil, pa je šel v kakšno drugo kavarno?...

Minolo je še črt ure, a Ivana še ni bilo.

— Eh, gotovo je šel kam drugam. Pogledam v centralno kavarno.

Plačal je, vzel klobuk in palico — v tem trenutku je vstopil Ivan.

več egoizem so jih nagnali v nemški tabor. O njih veljajo Prešernove besede:

„Lakota slave, blaga
Vleče Slovence drugam.“

Da, lakota po imenu, po veljavi in po blagu, ta lakota jih je odvrnila od njihove slovenske matere. Nekateri Slovence oženil se je z Nemko — postal je Nemčur; drugega je mikalo, da pride v optimatsko in boljarsko nemško družbo, ki jedina kaj velja — postal je Nemčur; tretji se je sprl s svojimi rojaki, vsled žaljenega samoljubja in tiste proklete občutljivosti slovenske — postal je Nemčur. In ti malovredneži, ki so se prelevili iz Slovencev v Nemce, ti so najsilovitejši in najstrašnejši nasprotniki vsega, kar čuje na ime slovensko, to so prave poturice, to so janičarji v nemškem taboru. Efičalti — njihove krvi ne bo pila zemlja. Res, veličastna je ta družba! Ako bi bilo vmes kaj pravih poštenih Nemcev, ako bi bilo mej njimi kaj mož, ki vejo ceniti čast in poštenje svoje, pokazali bi pot takim pritepecem. Kaj še! Z odprtimi rokami jih sprejemljejo in jih imajo za svojo oporo in svojo pomoč. No v sili je vsaka opora dobra; v sili celo vrag muhe jè.

Kedo vzdržuje celjsko nemštvo? Večih revežev bi ne bilo na svetu, nego bi bila ta pest celjskih Nemčurjev, ako bi bila navezana sama nase. Uboga, zaničevana slovenska para, ta jih vzdržuje! Slovenska žuljava roka je pridelala kruh, ki ga jedo nemčurska usta nemčurskih teh mož. S slovenskimi drvi se grejejo, slovenske perice jih čedijo smradu in nesnage, da v njej ne segujejo. In kedo polni pisarne nemčurskih odvetnikov? Slovenski kmet je to. In z čegavimi denarji bogate nemčurski trgovci in obrtniki, nemčurski trgovci in obrtniki, nemčurski zdravniki? Težko in krvavo zasluženi novei slovenskega kmeta polnijo njihove lačne mošnje. Slovenske dojke rede tem Nemčurjem otroke, s slovenskih planin vleče zrak, ki ga dihaajo, da se ne uduše v svojem gnezdju. V vseh okoliščinah je celjski Nemec odvisen od Slovencev; od največjih do najmanjših potreb je naslonjen nanj in mora biti naslonjen nanj — četudi morda nerad — ako mu je drago, da živi naprej svoje nemškutarsko življenje. Slovenci so glavni pogoj, najvažnejši faktor, od katerega faktorja zavisí vprašanje: ali je celjski Nemčur, ali živi — ali ga ni, ali promine?!!

Kako povračujejo ti celjski nemčurji nam Slovence to, da jih vzdržuje mo? Žalostno, a resnično, kruto resnično je to poglavje. Star pregovor pravi: nehvaležnost je to plačilo sveta. Ako kje pod milim Bogom, obračamo lahko to prislovico na celjske nemčurje. Ti ljudje vedo dobro, da brez Slovencev ne morejo shajati; predobro se zavedajo, da žive od slovenskega kruha in da bi jih mahoma minila njih ošabnost in bi se njihovih, sedaj lako lepo rejenih mošnje mahoma prijelja jetika, ako bi na jedenkrat izginili vsi Slovenci iz njihovih pisarn, krčm in prodajalnic in bi bili oni navezani le na tisto suho številce pravih in nazovi — Nemcev! In sedaj bi mislil vsakdo, da Nemci to pač upoštevajo, da spoštujejo in cenijo svoje konsumente, svoje slovenske kupovalce in goste, kakor bi bilo to jedino pravično in kakor se tako godi povsodi po svetu, da je prodajalec hvaležen kupcu, da gostilničar ceni povsodi svoje goste. Ironija! Čisto narobe. Pač se prilizuje celjski nemčurski trgovec slovenskim svojim odjemalcem, kadar v tropah vro v njegovo prodajalnico; pač zna sladko na sree govoriti nemčurski odvetnik slovenskemu kmetu v pisarni svoji; pač hvali nemčurski gostilničar slovenske svoje pivee. Toda, slovenski kmet, kedar izgineš iz nemčurske prodajalnice, ima ta sladki prodajalec zate le zasmeh ter zaničevanje in ako se napravi za-te kaka veselica in slavnost v Celji, pripeti se ti, ti uboga slovanska para, da plane na-te in te nabije pošteno taisti trgovec, pri katerem si pred kratkim pustil svoj denar in ga obogatil s krvavo zasluženimi novei svojimi. V trgovini ti je nasladkejši prijatelj, a zunaj te ne pozna; zunaj te zaničuje, zunaj te tepe! In vse to iz lepe hvaležnosti, da kupuješ od njega.

(Svršetak pride.)

Politični pregled.

TRST 16. avgusta 1899.

Državnosborska večina, Jugoslovani in dogodki v Celju. Pismo v svoji številki od minolega petka o dogodkih v Celju je izrekla prška »Politik« svoje menenje, da bodo nečuvni dogodki v Celju povodom potovanja čeških akademikov pojasnjevalno uplivali v slovenskem taboru. Zlasti pa na one slovenske politike in glasila, ki balancirajo med vztrajanjem v večini in pa med izstopom iz večine. Kajti teroristiški ekscesi v Celju da kažejo jako vidno, česa bi imel pričakovati ves slovenski narod, ako bi se sedanja večina združila in bi na nje mesto stopile nemške bojovne stranke. Celjski dogodki da so torej memento, katerega silnemu učinku so politično odgovorni krogi slovenskega naroda ne smejo odtežati. Celjski dnevi groze da velevajo torej Slovence, naj se le strogo drže vzajemnosti z drugimi strankami večine.

Odkrito rečeno, da mi prihajamo po celjskih dogodkih do povsem drugačnih zaključkov. Prav dobro je rekel Dinko Politeo v »Agramer Tagblattu«: ako Jugoslovani ostanejo v večini, znači to toliko, kakor da bodo še nadalje podpirali vlado. A sedaj bi vprašali mi: mar so celjski dogodki vspodbudljivi za nadaljne podpiranje te vlade, ko vemo, da je ista dobro vedela, kaj se pripravlja v Celju in ko vemo še boljše, da bi bila se svojim aparatom lahko preprečila vse to nasilje, ako bi hotela. Nemškonačionalnim listom treba priznati, da so bili dovolj odkritosrčni in da niso ni pred nami ni pred vlado skrivali svojih načrtov za »vsprejem« čeških gostov. In vendar so se godila taka kanibalstva.

Še bolj zgrešen se nam pa vidi zaključek v »Politik« sedaj, ko vidimo, kako se vede novinstvo katoliške ljudske stranke. Nje najodličnejše glasilo, »Linzer Volksblatt«, meče naravnost vso krivdo na Slovence in jih obsiplje z najhujšimi obtožbami, prav tako, kakor obstrukcionistiški organi. Vse potovanje Čehov da je bilo tendenciozno in objestno, govori Slovencev šovinistiški, ta celjska afera frivolna gonja od strani Slovencev.

A isti »Linzer Volksblatt«, glasilo jedne stranke iste večine, v kateri da morajo ost ti Jugoslovani, ni v istem članku izrekel nijedne žalbesede proti istim Nemcem, ki so nas psovali z narodom roparjev, ki so plivali na slovenske dame, ki so pobijali slovenske šipe in slovenske — glave, ki so demolirali slovenske hiše, ki so vso noč, rjové liki zverine, oblegali Čehi in Slovence, da so le-ti bili, kakor da so v sovražnikovi deželi itd. itd. Za vse to nima »Linzer Volksblatt« nijedne grajalne besede; da: niti ne za to, da so divjaki naskakovali hiše katoliških duhovnikov, da so jim demolirali stanovanja, da so jim z debelim kamenjem spravljali življenje v nevarnost.

Da, niti o tem ni znil »Volksblatt« nijedne žalbesede, da so divjaki razbijali po cerkvenih vratih, kričé: Proč od Rima! In tako vedenje naših zaveznikov naj bi nas vspodbujalo za vztrajanje v večini?! Mi sodimo drugače.

Pravda proti Dreyfusu. Razprava dne 14. t. m. vojnega sodišča je bila za Dreyfusa precej neugodna. Bivši predsednik republike Casimir Perier je sicer zopet izjavil, da mu Lebrun-Renaud ni nikdar niti besedice rekel o kakem priznanju krivde od strani Dreyfusa, a general Mereier je vstrajal pri svoji trditvi, da je Lebrun-Renaud govoril o tem priznanju v navzočnosti generala Gonseja. Mereier je ponavljal, da je bil politični položaj z Nemčijo sila nevaren in da je bil general Boisdéffre dobil povelja glede mobilizacije. General Billot je pripovedoval pogovor dveh nemških častnikov. Eden istih je dejal, da je sramota, če francozki častniki prodajajo svojo domovino. Drugi je odgovoril: »To je sreča za nas; na ta način nam izda Dreyfus načrt mobilizacije.« Billot je izjavil, da je še sedaj prepričan o krivdi Dreyfusa. V istem zmislu je izpovedal Cavaignac, ki je omenil Dreyfusove besede: »Če sem izročil malo važne listine, se je zgodilo to, da vdobim važnejših.«

Cavaignac je prepričan, da izdajstvo neizvira od strani Esterhazy-ja, kateri ni mogel ničesar storiti brez posredovalca. Tudi general Zurlinden je rekel, da je prepričan o Dreyfusovi krivdi. On se opira na znani borderô, katerega da je pisal Dreyfus. Tudi general Chamoin veruje trdno v

Dreyfusovo krivdo. Vendar misli, da se listine, katere našteva borderô, niso izročile tuji vlasti. O koneu razprave so se slišali kliči: »Živela armada!« »Živela pravica!«

Slika iz sedanje Srbije. Iz Belegograda poročajo, da imajo sedaj tam le oficiozних časopisov. Ono malo listov, ki niso bili vladi prijazni, so morali prenehati pod težo vladinih naredeb. Zagriženim nasprotnikom tiskovne svobode se bo zdelo tako stanje rajsko. A kaj da prihaja iz tega, ako so vladni listi lepo sami mej seboj, je pokazalo njih vedenje povodom zadnje ministerske krize. Najprej so soglasno povedali vsi beligradski listi, da vzrok odstopu ministrov Andonovića in Lozanića je ta, ker sta bolna, da-si ve ves svet, da sta oba moža zdrava kakor dren. Naslednjega dne pa so javili istotako soglasno, da vzrok odstopu obeh liberalnih ministrov je v razprtijah z liberalno stranko. A tretjega dne so bili zopet vsi listi soglasnega prepričanja, da je kriza navstala vsled diference v ministerstvu glede pravde radi atentata.

Ali ni to disciplina? Vsi listi so bili vsaki dan drugačnega, ali vsi istega menenja. Potem že lahko sodimo, koliko resnice je možno izvedeti iz Srbije. Domačine, ki niso navdušeni za Milanovo vladanje, utikajo v zapore, inozemce gonijo čez meje, opozicijske liste so zadušili: je-li čudo potem, da so vsi, ki še morejo govoriti, navdušeni za Milana?! V Srbiji je sedaj vse sila zadovoljno, razun onih, ki — ne morejo in ne smejo govoriti.

Domače vesti.

Umrl je po dolgi in mučni bolezni gospod Josip Zuljan, posestnik, gostilničar in obče poznani vodja okoličanskih godeev.

Pokojniku je bilo 57 let. Bil je vedno na naši narodni strani. Bil je eden prvih udov »Delalskega podpornega društva« in člen političnega društva »Edinost«. Naj v miru počiva!

Naše iskreno sožalje nesrečni družini.

Z Bogom. Pišejo nam: Sinoči z brzovlakom ob 8. uri in 15 min. je odšel iz Trsta gosp. H. Vogrič, dosedanji pevovodja pevskega društva »Kolo«.

Sodelujoči člani tega društva so ga spremili na kolodvor, kjer so se postavili v vrste, ter ga prav prisrčno pozdravili z živio-klici. Veselilo nas je videti ne samo sedanje pevke in pevce ter tamburašice in tamburaše, ampak tudi one, ki so iz tega ali drugega uzroka odstopili od omenjenih zborov.

Vse za narod! To geslo nam je gospod Vogrič priporočal še o svojem odhodu. Za to geslo delamo mi vedno in za isto smo pridobili že lepo število tržaških Slovencev in Slovencev. Kakor smo delali do sedaj, tako hočemo delati tudi v bodoče, ker je to naš glavni cilj. Za to, kar smo storili dosedaj, gre zasluga v prvi vrsti gosp. Vogriču; zato pa ga ne pozabimo nikdar in gotovi smo, da tudi on ne pozabi nas.

Trudil se je in ne zastoj. Narod je sodil ter njemu in nam dal zadostilno plačilo o vsaki mogoči priliki, za kar smo in ostanemo hvaležni vsem tržaškim zavednim Slovanom, priporočujoči se tudi za nadaljno podporo. Bog plačaj!

Sedaj je šel »s težkim sream«, kakor je sam rekel; mi mu pa kličemo istotako »s težkim sream« — z Bogom! Do svidenja!

Sodelujoč člen
v imenu vseh ostalih.

Slama. Pod tem naslovom nam pišejo: Slama je vsakemu Slovence dobro poznana stvar; kakor je navadna slama poznana vsem Slovence, tako je poznan malone vsem tržaškim Slovence oni Slama, ki opravlja službo vratarja na tukajšnjem magistratu. Slama je Slovenec po rodu, ali najzagrizenejši Lah po mišljenju in pravi paša v izvršenju svojega velikega poklica! Minolo nedeljo je šel neki naš veljak na magistrat, da bi tam plačal davke. Ko je stopil v vežo, je manjkalo še nekaj minut do 10 ure. Slama je rekel: »Dopo le dieze« (čista toskanščina!), kar je ponavljal vsakemu prišlecu.

Med drugimi je prišel tja tudi slovenski mladenič, kateremu je Slama ponovil gori navedene besede. Naš fant ni ne slišal in ne razumel, kar je govoril slavni Slama, zato je šel svojo pot gori po stopnicah. Slama je vpil za njim in

slovenski mladenič se je obrnil, toda umel ni, kaj se mu govori.

Pokazal je vojaško knjižico, rekoči: »Militer kanelaj?« in šel dalje po stopnicah. Slama je rekel (seveda v ital. jeziku), naj gre v ulico SS. Martiri, toda kaj je pomagalo to, ko ga Slovence ni umel!

Slama se je razjezil (namesto, da bi se jezil Slovence!) ter zaupil: »Le beži v V. nadstropje s a l a m e!! Našega možaka, ki je stal še vedno v veži in ki je vse to slišal, je kar treslo od jeze: ali kaj naj stori?!

K sreči je začel slavni Slama tožiti, kako da se mora napenjati in kričati in kako trdi, da so ti ljudje (Slovenci namreč), na kar mu je naš človek odgovoril: Vam se ni treba nič napenjati in kričati; povejte ljudem v njih jeziku, da Vas bodo umeli, ne pa žaliti človeka, ki ne ume besedice italijanski.

Da bi ne bil tega rekel! Slama je skočil po konei ter kričal: Kako morete vi trditi, da dotični ne zna laški, ko mi je odgovoril v tem jeziku! Slama je namreč besede »Militer - kanelaj«, smatral za italijanske, no naš človek ga je poučil, da je to za avstrijske vojake nekaj — mednarodni izraz.

Slama je bil iznenadjen, ko je razvidel, da ima posla z razumnim Slovincem in ker mu ni bil kos v govorjenju, ga je začel goniti — iz veže!! Ko je pa videl, da se davkoplačevalec ne da kar tako izpoditi, je rekel: Ako imate kaj z mano, pojdite me tožiti k mojim predpostavljanim!

Odgovor je dobil in precej osoljen! Napadeni Slovenec mu je rekel: Jaz vas ne pojdem tožiti, ker vem, da vas vaši viši gotovo pohvalijo za take nastope! Pripravljani sem pa odgovarjati, ako vi hočete mene tožiti.

Ubogi Slama! Slišati jih je moral vsake vrste (tu niso vse zapisane!) in — molčati! Tako more sovražiti res le človek, ki se je odtujil svojemu rodu. Nikdar pa pravi Italijani. Gospodje na magistratu morejo napraviti tej svoji Slami spomenik, in naj bo tudi iz — slame!

Kako majhni smo! Pod tem naslovom je napisala zadnja »Naša Sloga« nastopne zlate besede:

Pogosto čitamo opravičenih pritožeb, kako se tujei iz drugih pokrajin selé v naše kraje, da našemu človeku jemljejo kruh iz-pred ust. Tožb je proti trgovcem, obrtnikom, uradnikom, delavcem itd., ki prihajajo med naš narod s trebihom za kruhom, da-si ne znajo jezika tega naroda, ne njegovih običajev, teženj in potreb. Take pritožbe so popolnoma opravičene in mi jih podpisujemo z obema rokama. Ali kaj naj rečemo na neosnovane, zasmehujoče in sramotne pritožbe nekaterih naših političkih strank proti odličnim osebam našega naroda in jezika, ki so z najplemenitejšimi nameni prišle mej nas iz katere sosednje pokrajine in ki vse dolžnosti pravega rodoljuba: požrtvovalno in nesebično?!

Na ta razmišljanja so nas doveli najnovejši dogodki na Goriškem. Tam je namreč po spletka-renju brezdušnih oseb v slovenski stranki nastal razdor, na katerem se okoriščajo Italijani in vlada. Zapeljani bratje se grde tajno in javno, kakor je že to, žalibog, naš narodni običaj, ter se mej ostalim predbacuje nekemu sicer uzornemu rodoljubu in delavcu na narodnem polju, da ni iz domače pokrajine, da je tujec, da je Kranjec.

Mar ne, dragi čitatelji, da je to težko verjeti, da bi bilo kaj takega mogoče mej brati, na koncu XIX. stoletja! In vendar je, žalibog, temu tako. A kaj sledi iz tega? Sledi, da smo nezreli in nesposobni za zložno in skupno delovanje na korist naroda; sledi nadalje, da je v nas strast do pojedincev večja, nego-li naša ljubav do naroda. Mesto da bi se veselili vsakega narodnega delavca, in naj je prišel od koder si bodi, samo da dela požrtvovalno in nesebično, ga pa odbijamo od sebe, ker bi njega uzorno delovanje na narodnem polju moglo škoditi našim privatnim koristim — mi nočemo takega delavca, ker je — tujec. Ali ni to smešno, da ne rečemo: sramotno? Ali more biti, rečimo: Slovence iz Štajerske, Kranjske in Koroške tujec v kateri naših pokrajin Primorja?! Nikakor. Brat bratu ne more biti nikdar tujec, pa naj ju dele morja vsega sveta. In to, kar velja za Slovence, velja tudi za Hrvate. Eden ne more biti drugemu drugo, nego, kar je brat bratu! Kakor ne vprašuje avstrijski Nemeč Prusa, ali avstrijski

Italijan Rimljana, ampak ga povsod vsprejema kakor rodnega brata, tako moramo se tudi mi vsi, ki smo sinovi jedne matere, ljubiti in spoštovati, a kar je najvažnejše: podpirati eden drugega z besedo in dejanjem. Odpravljajmo od sebe one motljivce, ki bi iz katerega-koli razloga hoteli razdvajati brata in brata, najbolj pa vse one, ki smatrajo svojega brata tujcem, ker se je slučajno rodil v drugi pokrajini. Ne sramotimo sami sebe in ne kažemo svetu, da smo tako — majhni!

Bodoči »tempeljček« slovenski. Tako imenuje vrli »Indipendente« prostore, katere se je našim društvom posrečilo dobiti v zakup, stari »Monte verde«. To hišo da bi naj kupila občina, da jo priredi v mestno zastavljalnico. Omenjeni list se jezi, ker so se odločilni krogi toliko časa obotavljali, da store ta korak, da-si so se Slovence že dalj časa pretili, da se polaste tega »tempeljčka«. Bodi torej! »Monte verde« postani v resnici »tempelj« slovenske umetnosti, »tempelj« narodnega navdušenja, pred katerim zamre posmehovanje naših nasprotnikov!

V pojasnilo. Bodi tu nekoliko pojasnila, da ne bo krivega menenja. Mi ne bi hoteli, da bi se rekriminacije, ki jih moramo toli pogosto pisati radi odnošajev na naših poštah, pisale na neprav račun. Morda na nobeni drugi državni oblasti ni mej uradniki — to opetujemo, ker pričajo dejstva — toliko Slovanom animoznega duha in toliko politikovanja, kakor ravno na naših poštah. Ta resnica je za nas toli važna, da bi zanemarjali svojo dolžnost, ako ne bi povzdigali svojega glasu.

Toda resnici na ljubo moramo konstatovati, da zlo ima svojo koreniko v prejšnjih časih in v prejšnjih grehah. Sedanji gospod ravnatelj nima nikake krivde na tem in pripoznavamo, da se take navade ne dajo iztrebiti čez noč. Ali — kakor rečeno — naše dolžnost je, da ne molčimo, ampak da govorimo in da opozarjamo o vsaki priliki.

»G. Blagorodni«. Kako daleč sega znanje slovensčine na tržaški pošti, razvidite iz sledečega značilnega slučaja:

Nedavno je izročil nekdo tuk. slavni pošti priporočeno pismo z naslovom: Blagorodni gospod I. P. v D.

Dotična uradnica je vzela nemško-slovensko tiskovino, kar je popolnoma v redu; kar pa ni v redu, je to, da je napisala kakor ime adresata ne morda »I. P.«, ampak — čujte! — »Blagorodni«.

Ta slučaj je res tako smešen, da bi človek kaj takega ne verjel, ako tega ne vidi na lastne oči. Za Boga, saj smo vendar Slovence večinoma krščeni, in pred rodbinskim imenom stoji navadno ime kakega svetnika, ki so po večini — Latincei, Nemei ali kaj podobnega. Stvar je torej tudi za ljudi, ki ne umejo slovenski, precej enostavna. Za imenom svetnika stoji tisto, kar je razven kraja na naslovu najvažnejše... To bi si lahko zapomnili tudi bolj omejeni ljudje.

Slovenskim materam. Pišejo nam: Opetovano ste že pisali in priporočali našim slovenskim starišem, naj store vse mogoče, v to, da bodo njih otroci govorili slovensko. Jaz sem se in se še trudim z nagovarjanjem ter poučevanjem naših žena in mož, toda spoznal sem, da pri očetih, nemarnih v tem pogledu, se da le malo, premalo opraviti! Zato se danes obračam do slovenskih mater, katere edine morejo vse storiti v tem pogledu — ako le hočejo!

Slovenske matere! Vi imate besedo v hiši, vi vzgajujete svoje otročiče, vi jih imate lahko vedno blizu sebe! Zato prav lahko dosežete, da vam otroci govoré naš materini jezik.

Priznati moram, da vas je vedno več takih, ki že vršite to svojo največjo in najprvo dolžnost, a žalibog, da so še vedno one v večini, ki same sicer ne znajo dobro laški, katerih otroci pa ne znajo niti besede svojega materinega jezika! Nili to greh, slovenske žene?! Nili to sramota, da je celo takih otrok, ki so pohajali ozir., ki še pohajajo našo slov. šolo pri sv. Jakobu, a na naših narodnih veseliceh — govoré italijanski?!

Da, sramota je to, sramota za matere, za očete in sploh je to sramota, ki pada na vse slov. meščanstvo.

V nedeljo je bilo, ko so prišli na vrt slov. šole naši premili bratje Čehi, da so se le-ti milo potožili: Kako to, tu je slovenska veselica, a čuti je tudi italijanski?!

Ponavljam, da je to sramota za nas, toda moram konstatovati od druge strani, da imamo tudi precej Italijanov, ki sicer ne umejo in ne govoré našega jezika, a so nam prijazni ter radi zahajajo na naše veselice. Da bi se ne slišalo italijanščine na naših zabavah, je nemogoče tudi zato, ker naši možje premnogokrat in preradi puščajo slovenska dekleta na cedilu in jemljejo drugorodke v zakon. Potem privajajo svoje žene na narodne slavnosti, kjer govoré z njimi, seveda, navadno v tujem jeziku.

Ali bodi tako, ali tako: vse naše meščanstvo naj dela na to, da izčistimo ta plevel italijanizma iz naših otrok, tako, da bodo govorili italijanski le takrat, ko bode potreba in, ne kakor sedaj: navadno. Izgovor, da otroci nočejo govoriti slovenskega jezika, je tako jalov, da bi moralo biti sram vsako mater, ki se izgovarja s tem! Kako naj vam ukazuje otrok? In mati da ne bi mogla upogniti otročiča, ki je morda še v srajčici?!

Ali vas ni sram, matere slovenske (žalibog, da je tudi še očetov takih!), da si dajete zapovedovati od morda — dveletnega svojega — otroka?!

Popravite, kar ste zakrivilé, in zahtevajte od svojih otrok, naj povsodi govoré slovenski! Ne le v hiši domači, ampak naučite jih, da bodo povsod govorili svoj materini jezik!! —

Pevsko društvo »Zora« od Sv. Ivana napravi svojo že naznanjeno veselico dne 27., a ne 20., kakor je bilo napovedano prej. Program priobčimo pravočasno. O d b o r.

Poročilo o veselici »Kola« minole nedelje je še pridodati, da se je te veselice udeležila tudi deputacija »Pevskega in bralnega ter konsumnega društva v Dekanih ter da je slavni »Povž« brzojavil iz Sežane.

»Lloyd« in Slovani. Novi Lloydov parnik »Nadvojvoda Fran Ferdinand« ja imel včeraj pred odhodom v Bombay še eno poskušnjo vožnjo. O tej priliki se je, kakor je to že običajno, zopet banketiralo. Povabljenih je bilo mnogo odličnih in manj odličnih gostov, med njimi zastopniki novinarstva. Zadnji zakotni italijanski listič je bil zastopan, le na slovanske časnike so zopet po svoji navadi — pozabili. Nam je sicer čisto vsejedno, ali nas gospoda prezirajo ali ne, in prav čisto nič si ne želimo v njihovo družbo. Le pribiti smo hoteli v večer spomin, kako pristranski postopa avstro-ogerski »Lloyd«, ki dobiva podpore iz državne blagajne, torej tudi iz žepov slovanskih davkoplačevalcev.

Zastrupljena juha. Iz Kozine nam pišejo: Dne 12. t. m. je vdobila družina Fran Dekleva-Kovač v Kozini iz neke gostilne nekaj gnjatine (pršutove) juhe. Na tej juhi je gospodinja skuhala nekaj rezancev (»lezanjev« po domače). Ali glej čudo: Oče in 15letni sin sta le s težavo pojedla to jed, mlaji otročiči pa niso mogli povžiti te juhe, ker se jim je zdela premočna. Oče in sin, ki sta povžila to juho, sta bila čez par ur kakor omotjena ter sta postajala vedno črneja. Na zadnje nista mogla niti več stati na nogah. Ko so to izvedeli bližnji ljudje, so jima hitro prihiteli na pomoč z raznimi domačimi zdravili kakor n. pr. z oljem, mlekom, citronovo črno kavo itd., katera zdravila so jima tudi pomagla, da sta strupenino izbruhala iz sebe. Okolu 6 ure zvečer sta bila popolnoma zdrava.

Pozor torej ženske na kuhinjsko posodo! Pazite, da se ne pridruži zeleni volk, zlasti kotlovin in drugim ednakim posodam.

Popravek. Z ozirom na notico, ki smo jo bili priobčili te dni pod naslovom »Ranjen Slovenec« smo prejeli iz Velikih Loč, občine matirjske, nastopni popravek:

Jaz sem peljal voz sena po novi cesti v Trst. Moj hlapec je vodil voz in živino, jaz pa sem ves truden spal na vozu. Ko smo prišli do finančnega colnega urada na novi cesti, ustavil je hlapec voz, a finančni organ ga je vprašal, da-li ima kaj zadnati. Hlapec mu je odgovoril, da ničesar. Nato se je finančni organ (stražar) podal okolu voza ter je počel z nekim bodalom mešati po vozu, da-li ni kaj vtihotapljenega. In ko je bodalo zabol navzgori, mi je je zabol v levo stegno pod kolenom do kosti. Zakričal sem od bolečine. A ko sem videl, kdo da je to napravil, sem zapretel fin. organu, da ga bom tožil, na kar mi je isti odgovoril, da naj ga magari h.....

Potem sem se podal v Trst na zdravniško

postajo, kjer sem gospodom naznanil vso stvar in to seveda le v slovenskem jeziku, ker drugega ne znam.

Toliko v naznanje in v posvarilo finančnim organom, da bodo v prihodnje nekoliko previdnejši in da vprašajo voznike, ni-li kdo na vozu, predno začenjajo manipulirati z bodalom, da se ne bodo dogajale take nesreče.

Jos. Sluga.

Kaj pomenja to!! Iz Devina nam pišejo: Zadnja »Gorica« je objavila nastopno vest: »Najviša sodnja je uničila razsodbo, s katero je bil obsojen v 8-mesečni zapor župan devinski. Vršila se bo nova razprava. Sreča, da je gosp. Ples bogat mož!«

Kaj pomenja to? Kako naj umemo ta vsklik, ki je tako — kako bi rekli — mnogoumen, da moramo zahtevati pojasnila! Kako naj si tolmačimo, da »Gorica« o takem, z ozirom na okolnosti dokaj važnem narodnem dogodku ni imela druge besede, nego tak mnogoumen vsklik? Kajti afera Ples in vse, kar je bilo v zvezi z njo, nikakor ni le kaka privatna afeta, ampak je to dogodek, ki je značilen za politične razmere v deželi, ki mora zanimati slehernega rodoljuba. Kako naj umejemo torej, ako se slovenski list, izhajajoči v deželi, omejuje na vsklik, katerega je lahko tolmačiti na način, malo časten za gospoda Plesa, na način, ki je jako podoben onemu, katerega se je bil poslužil socialno-demokratski »Lavoro«!!!

Mar je tudi gosp. Ples persona ingratisima?! Za božjo voljo: v kako smer se je jelo obračati naše slovensko novinstvo?!

Bralno in pevsko društvo v Lonjerju (Slovenja vas) vabi na veselico, katero priredi v nedeljo dne 20. avgusta 1899. na vrtu gostilne »pri županu«. Vspored: 1. P. H. Sattner: »Za dom med bojni grom«, možki zbor. 2. S. Gregorčič: »Naš narodni dom«, deklamuje gospica Rastislava Andrejeva. 3. Češka: »Vprašaj...«, mešan zbor. 4. I. pl. Zajc: »Poputnica hrvatskog doma«, možki zbor. 5. H. Volarič: »Slovanska pesem«, mešan zbor. 6. Igra v 1 1/2 dejanju: »Sam ne vé, kaj hoče«. 7. Ples in svobodna zabava. — Med posameznimi točkami svira godba. Začetek veselice ob 5. uri pop. Vstopnina k besedi 25 nč., k plesu 20 nč. za gospode, k plesu za gospe 15 nč. Prednji sedeži po 5 nč. — K obilni udeležbi uljudno vabi odbor.

Poziv. V slovenskem knjigotrštvu smo doslej jako občutljivo pogrešali obširnega seznamka onih slovenskih knjig in muzikalij, ki so še v knjigotržnem prometu.

Ta nedostatek občuti posebno kupujoče občinstvo, ki dostikrat ne ve, se-li ta ali ona knjiga še dobiva ali ne, kje in po kateri ceni?

Vzlasti velja to o spisih, ki so jih založili bodisi gg. pisatelji sami ali pa drugi zasebni založniki.

Da se odpomore temu nedostatku, sklenil sem izdati kolikor mogoče popoln seznam slovenskih knjig in muzikalij ter v to svrhu uljudno prošim vse gg. pisatelje in privatne založnike, ne samo v interesu obšeslovenske stvari, ampak tudi v njih lastnem, da mi blagovolé naznaniti čim prej, katere po njih založene knjige so še dobili in po čem, eventualno naj mi prijavijo tudi prvotno ceno. Z velespoštovanjem

L. Schwentner,
knjigotržec v Ljubljani.

Okrajna bolniška blagajna. Tekom zadnjega tedna se je prijavilo 505 slučajev bolezni, zdravimi je bilo proglašeno 482 oseb, v zdravljenju jih je ostalo 946, med njimi 136 takih, ki so ponesrečili na delu. V 132 slučajih so se bolniki pregrešili proti navedbam zdravnikov. Podpor se je izplačalo 10432.08 kron.

Uljudnost je lepa lastnost ter zasluži plačila. Samo da si človek ne sme plačati uljudnosti sam, kakor je to storil v ponedeljek zvečer neznan prijatelj tujecev v neki gostilnici na Barjeri. Tam se je nahajal Peter Podbinsky iz Galicije, kateremu se je pridružil uljuden Tržačan, ki mu je na vse pretege hvalisal neko izborno in ceneno ljudsko kuhinjo v ulici Olmo. Podbinsky se je dal pregovoriti, da se sam prepriča o izrednih lastnostih tega zavoda. Prtljago je pustil v shrambi pri gostilničarki na Barjeri. Tržačan je spremil Poljaka, a kmalu se je vrnil v omenjeno gostilnico, da pomene za njim še prtljago. Gostilničarka mu jo je

izročila in — tiček je odhitel ž njo. Bog si ga vedi kam. Stvar se je javila policiji.

Dražbe premičnin. V četrtek, dne 17. avgusta ob 10. uri predpoludne se bodo vsled naredbe tuk. c. kr. okrajnega sodišča za civilne stvari vršile sledeče dražbe premičnin: v Rocolu št. 418, en vol; v ulici Ferriera št. 3, ena kočija in ena omara; v Androna dei Sotteranei št. 3, hišna oprava; v ulici Acquedotto št. 1, hišna oprava; v ulici Zovenzoni št. 3, hišna oprava.

Poskušen samomor. V ponedeljek popoldne so poklicali zdravnika rešilne postaje k zasebnici A. C. na Corsu št. 18, ki se je bila skušala zastrupiti z običajno fenilno kislino. Zdravniku se je posrečilo, da je gospodičina ostala živa.

Maček — dedič — zapustnik. Kateri obiskovalcev kavarne »Commercio« ga ni poznal in včasih tudi pobožkal, njega, ki se je toli prijazno vsakomur privijal nasproti in samozadovoljno — mijavkal v pozdrav! Petindvajsetlet mu je bilo našemu »Žižetu« v kavarni »Commercio«, a sedaj ga ni več. Včeraj je zapustil našo slovensko kavarino za vedno, je zapustil ta svet in svoj — stotak. Da, ljubi maček »Žiži« je bil tudi dedič in srečen posestnik okroglega stotaka. In način, kako je »Žiži« došel do stotaka, priča ravno, kako visoko so ga cenili nekateri gostje kavarne. Med posebnimi čestiteli »Žižetovimi« je bil neki upokojeni polkovnik. Le-ta je v zahvalo in v spomin na vesele ure, ki sta jih skupaj preživela polkovnik in Žiži, zapustil 100 gld., katerih obresti so bile določene v to, da so »Žižetu« slajšale življenje. In zdaj je zapustil svoj stotak. Ne vemo še, da-li dobi vrednega naslednika.

Brzjavna in telefonična poročila. (Zadnje vesti.)

Brno 16. Danes so tu obesili 27-letnega čevljarja Zadravca, ki je dne 20. februarja umoril tukajšnjega urarja Podražila in ga oropal.

Rennes 16. Današnja seja je pričela povsem mirno. Javnost se najbolj zanima, da-li sodišče ugotovi zahteve za odloženje razprave.

Rennes 16. Laborija so iz zdravstvenih oziror prenesli v hišo profesorja Bascha. Čuje se, da je policija napadalec na sledi.

Pariz 16. Ministerski predsednik Waldek-Rousseau in policijski prefekt sta imela včeraj popoldne pogovore radi postopanja proti Guérinu. Zaključila sta baje, da se istemu prepusti na svobodno voljo: ali da se stavi sam sodniku, ali da ga zapro. Ulica Rue Chabrot se danes zopet prepusti prometu in bo policija čuvala vrata hiše, v kateri je Guérin.

Petrograd 16. Carjev ukaz do finančnega ministra pravi, da velika posestva Rusije v Evropi in Aziji so z božjo pomočjo omogočila zblizanje Zapada in Vzhoda in s prijazno pripomočjo Kitaja se je dosegel ta zgodovinski cilj. Rusija je dobila namreč uporabo dveh kitajskih pristanišč — Talien-van in Por Artur — in je s tem sibirski železnici odprta pot do Rumunega morja.

Mi smatramo za potrebno, da po dozidanju železnice do pristanišča Talien-van, to pristanišče proglasimo za vso dobo zakupne pogodbe, sklenjene med Rusijo in Kitajem dne 27. marca 1898, kakor odprto pristanišče za trgovinske ladije vseh narodov in je imenujemo po novem mestu: Dalnj.

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu.

Piazza Rosario šte. 2.

(šolsko poslojje).

Bogat izbor v tapetarijah, zrcalih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franko vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti postavijo se na brod ali železnico, brez da bi se za to kaj zaračunalo.

Družine,

ki bi hotele kupiti pristnega okoličanskega vina — v množini od 56 litrov naprej — naj povprašajo v uredništvu tega lista.

Razpis.

Podpisano županstvo razpisuje službo obč. zdravnika z letno plačo 800 gld., postranski zaslužek povprečno 1500—2000 gld. z lastno lekarno. Prosilec mora biti večje slovenskeum ali enemu slovanskemu jeziku.

Ponudbe naj se pošljejo županstvu v Kobaridu na Primorskem.

Županstvo Kobarid.

Riunione Adriatica di Sicurtà v Trstu

zavaruje

proti požarom, prevozu po suhem, rekah in morju, proti toči, na življenje v vseh kombinacijah.

Glavnica in reserva društva dne 31. decembra 1892.:

Glavnica društva	gld. 4.000.000—
Premijna reserva zavarovanja na življenje	13.326.346-98
Premijna reserva zavarovanja proti ognju	1.632.248-22
Premijna reserva zavarovanja blaga pri prevažanju	49.465-07
Reserva na razpolaganje	500.000—
Reserva zavarovanja proti premijnanju kurzov, bilanca (A)	333.822-42
Reserva zavarovanja proti premijnanju kurzov, bilanca (B)	243.331-83
Reserva specialnih dobičkov zavarovanja na življenje	500.000—
Občna reserva dobičkov	1.187.164-86

Uradni ravnanjstva:

Via Valdiriv št. 2, (v lastni hiši).

Assicurazioni generali

V TRSTU.

(Društvo ustanovljeno leta 1831.)

To društvo je raztegnolo svoje delovanje na vse veje zavarovanja, posebno pa: na zavarovanje proti požaru, zavarovanje po morju in po kopnem odposlanega blaga in zavarovanje na življenje.

Društvena glavnica in reserva dne 31. decembra 1893.	gld. 58.071.673-84
Premije za poterjati v naslednjih letih	30.541.700-64
Glavnica za zavarovanje življenja do 31. decembra 1894.	169.929.625-03
Plačana povračila:	
a) v letu 1894.	9.737.614-48
b) od začetka društva do 31. decembra 1894.	292.401.706-51
Letni računi, izhaz dosedaj plačanih odškodovanj, tarife in pogoje za zavarovanja in sploh vsa natančnejša pojasnila se dobe v Trstu v uradu društva: Via della Stazione št. 888/1 v lastni hiši.	

Spiritus sinapis compositus

ALGOFON.

Jedino sredstvo proti zobobolu, revmatič. glavobolu, migreni itd.

Steklenica z navodilom stane le 20 nč. ter se dobiva jedino le v lekarni

PRAXMARER (Ai due Mori) Piazza grande TRST

Paziti na ponarejanja.

Zanimiv oglas kolesarjem!

kolo iz tovarne

Johann Puch iz Gradca

ustanovitelja industrije za kolesa,

je najbolje kolo sveta

L. Colobig v Trstu,

Via del Torrente šte. 10.

Jedini in glavni zastopnik za:

Trst, Primorsko in Dalmacijo.

URAR

sposoben v popraviljanju vsakovrstnih ur, se priporoča sl. slovanskemu občinstvu Trsta in okolice.

Friderik Colja.

ulica Solitario št. 8.